

РЕЙ БРЕДЪРИ НАКАЗАНИЕ БЕЗ ПРЕСТЪПЛЕНИЕ

Превод от английски: Маргарита Златарова, 1979

chitanka.info

Аха, ето я и табелката: „Куклите на Инкорпорейтид“.

— Искате да се отървете от жена си? — пита brunetът зад бюрото.

— Да. Тоест... не точно. Бих искал...

— Име, фамилия?

— Нейното или моето?

— Вашето.

— Джордж Хил.

— Адрес?

Диктува адреса. Човекът записва.

— Името на жена ви?

— Кетрин.

— Възраст?

— Тридесет и една.

Въпросите се сипят един след друг. Цвят на косите, на очите, талия, ръст, номер на обувките, любим парфюм... И стереоснимка, и още много неща.

Минава цял час. Джордж Хил отдавна е плувнал в пот.

— Така. — Чернокосият става и внимателно се взира в Джордж.

— Не сте се отказали още?

— Не.

— Знаете, че това е противозаконно?

— Да.

— И че фирмата не отговаря за последствията?

— Боже мой, хайде да привършваме — стене Джордж. — Съвсем ме измъчихте с този разпит.

Човекът се усмихва.

— За копието ще отидат три часа. Дотогава поспете — това ще ви успокои. Третата стая с огледалата вляво от коридора.

Джордж бавно, като лунатик се домъква до стаята с огледалата. Ляга на синя кадифена кушетка. Огледалата на тавана веднага се завъртат. Нежен глас запява: „Спи... спи... спи“.

— Кетрин, не го исках. Ти ме принуди да дойда тук... Господи, колко е ужасно! Искам в къщи... Не искам да те убивам... — Джордж вече заспива.

Огледалата безшумно се въртят и святкат. Той спи.

* * *

Млад е. Това е сън: той е на четиридесет и една. Двамата с Кети тичат надолу по зеления хълм, пикник, вертолетът е наблизо. Вятърът подхваща златните ѝ коси. Те се целуват, държат се за ръце и нищо не ядат. Декламираат стихове и пак стихове. После картините се сменят и още, и още... Те са в самолета. Под тях е Гърция, Швейцария, а есента на хиляда деветстотин деветдесет и седма звъни, съвсем ясна, и привлича, и ги понася, а те летят, без да спират!

Нова картина — какво е това? Тя и Леонард Фелпс. Откъде накъде? Джордж гръмко стене. Откъде изникна този Фелпс? Кой му е разрешил? Нима заради възрастта? Кети е тъй млада, няма двадесет и осем. И все пак.

Картината завинаги се запечатва в паметта му. Двамата с Фелпс в извънградския парк. Джордж излиза зад дърветата точно в мига, когато...

Сбиване и опит да убие Фелпс.

После пустота — безкрайни дни.

* * *

— Мистър Хил, готово е.

Той тежко се надига. Оглежда се във високите, сега неподвижни огледала. Да, видът му е на не по-малко от петдесет. Каква ужасна грешка. За мъж с неговата външност и възраст да вземе млада жена — все едно да се опитваш да уловиш слънчево зайче. С отвращение се разглежда. Сиви коси. Гуша. Корем.

Чернокосият го води към друга врата.

Дъхът му секва.

— Но това е стаята на Кетрин!

— Фирмата винаги мисли за клиента.

Нейните вещи. Дреболии. Всичко е свършено точно.

Джордж Хил подписва чека за десет хиляди. Човекът за малко се отдалечава.

В стаята е топло, уютно.

Той сядна на подиума. Слава богу — пари има. Той и подобните му могат да си позволят лукса: „убийство на очистението“. Насилие без насилие. Убийство без смърт. Джордж Хил чувства облекчение. После спокойствие. Не откъсва поглед от вратата. Най-сетне. Дълги месеци е чакал той тази минута. Сега, само след миг, в стаята на Кетрин ще влезе прекрасен робот, играчка, управлявана от невидими нишки, и...

— Здравей, Джордж.

— Кет?

Той скача.

— Кети! — шепне той.

Тя стои на вратата. Зелената ѝ рокля се стича по тялото ѝ, на краката — зелени сандали. Косите на светли вълни обгръщат шията, в очите свети радостна синева.

Той онемява. С усилие произнася:

— Ти си прекрасна!

— А нима някога съм била друга?

— Нека да те погледам — казва той с глух, чужд глас.

Простира със страх и недоверие ръце към нея. Сърцето му се блъска като пеперуда в лампа. А пристъпва като водолаз по океанско дъно. Обикаля я, докосва плахо тялото ѝ.

— Държиш се като че ли за пръв път ме виждаш. Не се ли нагледа през всички тези години?

— Не. Не... — сълзи напират в очите му.

— И за какво искаше да говориш с мен?

— Сега-сега. Почакай малко.

Той сядна и здраво притиска треперещите си ръце към гърдите. Стиска очи.

— Невероятно. А може би и това е сън? Как са успели да те направят?

— За това ни е забранено да говорим. Илюзията изчезва.

— Магия някаква.

— Не, наука.

Ръцете ѝ са топли. Лакираните нокти — самото съвършенство. И никакъв шев, нищо изкуствено. Той я гледа, а в ушите му се нижат редове от „Песен на песните“ — онези, които заедно с нея декламираха в щастливите и далечни дни. „О, ти си прекрасна,

възлюбена моя, ти си прекрасна! Очите ти гледат смирено под къдриците... Устните ти — алена лента — обещават... Зърната, като две сърнета, пасящи между лилии... И цялата си прекрасна, любима моя, невинна.“

— Джордж.

— Какво?

Иска му се да я целуне.

„... мед и мляко криеш под езика си, а дрехите ти ухаят на източни благовония“.

— Джордж!

Оглушителен звън в ушите. Стаята плува пред очите му.

— Да, да. Сега. Минутка... — Той клати глава, мъчейки се да пропъди видението.

„О, колко са прекрасни нозете ти в сандалите, знатна дъще! Бедрата ти са украшение, излязло от ръцете на изкусен художник...“

Как са могли да измайсторят всичко това? И така бързо! През трите часа, докато е спал. Най-фините пружинни, диаманти, искрящи пращинки. Течно сребро... А косите й? Какви ли кибернетични насекоми предават тази бледозлатиста нишка?

— Тръгвам си, ако ще ми се пулиш така.

— Не. Не си отивай.

— Да започваме тогава — хладно казва тя. — Ти искаше да говориш с мен за Леонард.

— Сега. Почакай малко.

От яростта му няма и следа. Щом я видя, всичко изчезна. Джордж Хил се чувствава като провинил се малчуган.

— Защо дойде тук? — пита тя.

— Кет, моля те...

— Не, не, отговори ми. Интересува те Леонард? Нали знаеш: аз го обичам.

— Кет, недей! — моли се той.

Тя продължава:

— Заедно сме през цялото време. Обиколихме всички места, където някога се любехме... Тогава беше грешка. А сега... Помниш ли полянката на Монте Верде? Тези дни бяхме там. А преди месец летяхме в Атина, носехме си и шампанско.

— Ти не си виновна, не, не си виновна! — Той я гледа право в очите. — Ти си друга, ти... не си онази. Онази е виновна за всичко. А ти — ти нямаш нищо общо с това.

— Глупости — рязко възразява жената. — Именно аз съм онази и никоя друга не мога да бъда. У мен няма и една частичка, която да ѝ е чужда. Между нас няма разлика.

— Но ти не си правила онова, което е правила тя.

— Напротив, именно онова. Аз го целувах.

— Не е възможно. Ти току-що се роди!

— И така да е. Но аз се родих от нейното минало. И от твоята памет!

— Чуй ме — говори той, — може би някак си... е, да платя колкото трябва, а? И да се махнем оттук? На края на света, в Париж, в Мелбърн, където пожелаеш?

Тя се смее.

— Куклите не се продават. Погледа — и ти стига.

— Имам много пари!

Тя клати глава.

— Това не решава нещата. Вече опитвах. Сам знаеш, даже това, което става тук, е в разрез със закона. Властите няма дълго да ни търпят.

— Кети, аз искам само едно — да бъда с теб.

— Това е невъзможно, та нали аз съм същата онази Кети. А освен това и конкуренцията — нали разбираш. Куклите не бива да излизат извън зданието на фирмата: ще се вдигне шум и ще разкрият тайната ни. И изобщо, стига за това. Предупреждавах те да не говориш за такива неща. Цялата илюзия отива по дяволите. Ще останеш неудовлетворен. Нали пари си плащал — прави това, за което си дошъл.

— Кети, аз не искам да те убивам!

— Не, искаш, искаш! Ти просто потискаш у себе си това желание.

— Не биваше да идвам тук. Ти си тъй хубава!

— Хубава, ама не за теб.

— Млъкни.

— Утре отлитаме с Леонард за Париж.

— Чу ли какво ти казах?

— А оттам в Стокхолм — тя весело се смее и го потупва по бузата. — Такива ми ти работи, мили ми шишко.

Нещо тъмно се надига в душата му. Той стиска зъби. И същевременно отлично разбира какво става. Горчилката и ненавистта, пулсиращи в дълбините на мозъка му, изпращат своите сигнали и най-чувствителни телепатични приемници в нейната глава ги улавят. Кукла! Той именно управлява тялото ѝ, подсказва ѝ всяка реплика.

— Съвсем си одъртял. А някога си те биваше.

— Спри се, Кет!

— Ти си стар, а аз съм едва на тридесет и една. Е-ех, ти. Мислеше, че цял живот все с теб ще бъда? Даваш ли си сметка колко са мъжете на този свят, в сравнение с които ти си едно нищо!

Той вади пистолета от джоба си, без да я гледа.

— Кетрин.

— „... главата му — чисто злато...“ — шепне тя.

— Кетрин, млъкни!

— „... в брачното ложе търсех онзи, за когото душата ми копнее, търсех и не намерих. Ще стана аз, ще бродя из града, по улици и площади и ще търся онзи, когото любя“.

Откъде знае тя тези думи? Те звучат и терзаят ума му, как е могла да ги чуе?

— Кети — казва Джордж и с усилие прокара ръка по челото си.

— Не ме принуждавай да стрелям. Не ме принуждавай.

— „Страните му — цветен прашец... — въздиша тя, закрила очи.

— Коремът — изваян от слонова кост... Нозете — от мрамор...“

— Кети! — яростно крещи той.

— „Устата — наслада...“

Изстрел.

— „... ето кой е моят възлюблен!...“

Втори.

Тя пада. Безчувствената уста остава полуотворена и някакъв механизъм, непоправимо осакатен, продължава да действа, заставя я да повтаря: „Възлюблен, възлюблен...“

Джордж Хил се отпуска в креслото.

* * *

Някой поставя хладна плажна кърпа на челото му и той идва на себе си.

— Всичко е о'кей — казва чернокосият.

— Свърши? — шепне Джордж.

Човекът кимва.

Джордж поглежда обувките си. Помни че бяха изцапани. Сега можеш да се огледаш в тях. Всичко е прибрано, нима и петънце.

— Трябва да си вървя — казва Хил.

— Стига да имате сили...

— Да — той стана. — Ще се махна оттук. Ще започна всичко отначало. Явно, да се обаждам на Кети не си струва, а още повече — да се срещна с нея.

— Вашата Кети е мъртва.

— Е, да, разбира се, нали я убих. Господи. Кръвта течеше съвсем като истинска.

— Този нюанс е наша гордост.

Джордж Хил влиза в асансьора и след минута вече е на улицата. Ръми. Искане му се да се разхожда из града, да броди дълго-дълго... Ревност, жажда за мъст — вече всичко е отминало. Сякаш и душата му са почистили така, както и стаята, в която беше извършено убийството. Ако сега пред него застане истинската Кети, той само мълчаливо би коленичил пред нея. Тя е мъртва — той извърши това, което искаше. И е жива. Предназначението на тези кукли в крайна сметка е именно такава — да заменят истинското престъпление. Прииска ти се да убиеш някого — изкарай си го на манекена. Дъждът се стича по периферията на шапката му. Джордж Хил застава до бордюра и гледа отминаващите коли.

— Мистър Хил? — казва някой наблизко.

Обръща се.

— Какво има?

На китката му щраква гривната на белезниците.

— Извинете, сър. Вие сте арестуван.

— По...

— Моля следвайте ме. Сем, минете отпред.

— Нямате право.

— Мистър Хил, законът си е закон. Вие сте заподозрян в убийство.

* * *

Дъждът се лее вече цяла седмица; струите му се виждат през прозореца. Джордж протяга ръце през решетките; иска му се да улови няколко капки.

Ключът изскърцва в ключалката, но той не помръдна. В килията влиза адвокатът.

— Нищо не излезе. Молбата за помилване е отхвърлена.

— Аз не съм убиец. Това беше просто една кукла — казва Хил, гледайки през прозореца.

— Да, но... Такъв е законът, сам знаете. И всички те, цялата тази компания „Куклите на Инкорпорейтид“. Всички са осъдени. А директорът е вече... — адвокатът прокарва пръст по шията си. — Боя се, че вашият ред е тази нощ.

— Благодаря ви — казва Хил. — Направихте всичко, което беше по силите ви. Излиза, че все пак това е убийство? Даже и да не съм убил човек, а неговия макет. Възможно ли е?

— Тук изигра роля неподходящият момент — казва адвокатът. — Преди няколко години не биха ви осъдили на смърт. А сега им е необходим показан процес — за назидание, така да се каже. Шумотевицата около тези кукли взе фантастични размери... Трябва някои хора да бъдат посплашени, иначе бог знае докъде можем да стигнем — Адвокатът въздъхва. — Камарата прие закон за живите роботи. Под неговото действие попаднахте и вие.

— Какво пък — казва Хил, — може би имат право.

— Радвам се, че разбирате позицията на правосъдието.

— Виждате ли — продължава Хил, — седя тук и мисля... В крайна сметка не бива да се поощрява насилието — даже и въображаемото. Самият аз също се чувствавах престъпник. Не е ли странно наистина? Странно е да се чувствуваш виновен, когато като че ли и основания нямаш...

— За съжаление трябва да тръгвам. Може би се нуждаете от нещо?

— Благодаря, нищо не ми трябва.

— Сбогом, мистър Хил.

Вратата се тръшва, Джордж все така стои на стола до прозореца, с ръце извън решетката. После на стената пламва червена лампичка и от високоговорителя се чува глас:

— Мистър Хил, тук е вашата жена. Тя иска да ви види.

Той се вкопчва в стоманените пръти. „Тя е мъртва — мисли той.
— За мен тя е мъртва.“

— Мистър Хил — настоява гласът.

— Тя е мъртва. Аз я убих.

— Мисиз Хил ви чака. Искате ли да я видите?

— Аз я видях, когато падна. Застрелях я.

— Мистър Хил, чувате ли ме?

— Да! — крещи той — Чувам, дявол да ви вземе! Оставете ме на мира! Не искам да я виждам, тя е мъртва!

Пауза.

— Моля за извинение, мистър Хил — произнася гласът.

Лампичката изгасна.

Той седи на стола, а дъждът лее ли се, лее. Долу се отваря врата и от канцеларията излизат две фигури, загърнати в плащове. Те преминават улицата, обръщат се и се взират във фасадата на затвора. Кети. Той разпознава и спътника ѝ: Леонард Фелпс.

— Кети — едвам чуто я зове Джордж.

Тя се обръща. Не се разбира дали го е чула. Мъжът я хваща под ръка. Те побягват под черния дъжд по тротоара и на ъгъла се качват в колата.

— Кети! Кети! — вика той, като клати прътите на решетката и удря с длани бетона под прозореца. — Тя е жива! Аз никого не съм убивал, това е само шега, грешка! Ей, вие там! Отворете!

Автомобилът още стои на ъгъла.

— Кети, върни се! Кети! Ти няма да ме оставиш тук!

Червените стопове пламват и колата изчезва, разтваря се в мъгливата завеса на дъжда.

Влизат надзирателите и го хващат, а той все още вика.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 34,35/1979 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.